

[Povlsen.]

og afskedige deres Præster, endvidere at Adgangen til Præstestillinger gøres lige for Mænd og Kvinder. Vi kræver Ritualfrihed indført, Præsteløftet afskaffet, og selvfølgelig maa det under Udviklingen af den kirkelige Lovgivning kræves, at Bispestillingerne ophæves, og at der ikke indføres Kirkeraad eller Stiftsraad eller anden Fællesrepræsentation for Kirken. Det er jo en Selvfølge, naar man giver Menighederne et saadant Selvstyre, baade økonomisk og aandeligt, hvad Socialdemokraterne ogsaa ønsker, at saa er der ingen Brug for Bisper.

Overfor den Independentisme, som er hævdet af den socialdemokratiske Ordfører i Landstinget, og som blev stærkt understreget her i Folketinget af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, staar som den diametrale Modsætning de Krav, der kom frem fra konservativ Side. I Landstinget udtalte den konservative Ordfører (S. Rasmussen), at Maalet for de Konservatives Arbejde i det kirkelige Udvalg skulde være at skaffe den Ensartethed til Stede i vor Folkekirke, som Grundloven bestemmer. Nu bestemmer Grundloven jo intet i saa Henseende, men Maalet for det konservative Folkeparti er altsaa: Ensartethed, og det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen gav sin fulde Tilslutning dertil, idet han mente, at man maatte naa til et kirkeligt Udvalg af en eller anden Art, en Kirkedag, et Kirkenævn, eller hvad han nu vilde kalde det, som kunde sørge for, at denne Ensartethed var til Stede indenfor den evangelisk-lutherske Folkekirke. Det ærede Medlem vendte sig ganske naturligt med stor Kraft mod det Program, som jeg her lige har citeret; navnlig var det ærede Medlem dybt forarget over, at vi kunde tænke os Bispestillingerne afskaffet — men det har vi i Virkeligheden, hvis Socialdemokraterne er konsekvente, Tilslutning til.

Det ærede Medlem angreb ganske særligt min Stilling som Kirkeminister overfor Bisperne, idet det ærede Medlem sagde, at naar det passede mig, naar deres Indstilling passede i mit Kram, tog jeg Hensyn til dem, men naar den ikke passede i mit Kram, lod jeg den gaa i den Papirkurv, hvor jeg har ladet gaa saa mangt og meget under Paaberaabelse af, at det var mig, der havde Ansvaret. Jeg skal slet ikke overfor det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen bestride dette, jeg tænker for øvrigt, at det ærede Medlem her navnlig har i Erindring min Udnævnelse af en færøsk Provst — jeg blev i alt Fald den Gang meget stærkt angrebet af det ærede Medlem derfor,

navnlig fordi jeg fuldstændig havde tilsidesat en Indstilling fra Biskoppen. Jeg maa sige, at Udviklingen jo har givet mig den fulde Ret overfor denne Udnævnelse; der findes vist ikke en eneste, der virkelig kender de paagældende Forhold, som ikke nu siger, at det var godt, at denne Udnævnelse blev foretaget, og de politiske Kræfter, der stod bagved Modstanden mod denne Udnævnelse, har jo nu faaet en saa alvorlig Dom paa Færøerne som overhovedet muligt. Ja, i det Tilfælde puttede jeg Biskoppens Indstilling i Papirkurven, og jeg handlede, som jeg maatte handle, fordi det var mig, der havde Ansvaret. Og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at jeg haaber, det ærede Medlem vilde gøre akkurat ligesaa, thi jeg synes ikke, han var Manden paa Pladsen, hvis han ikke vilde handle i Overensstemmelse med det, som han finder for ret; selv om Biskoppens Indstilling maatte gaa stik derimod. Og jeg skal ydermere sige til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at jeg ved jo, han vilde gøre det, i hvert Fald ved jeg, at det Parti, hvortil han hører, vilde gøre det — for de har gjort det. Jeg har een Gang i mit Liv været i det Tilfælde at have Tilslutning fra samtlige Danmarks Biskopper til et Forslag, jeg forelagde her i Folketinget — det var den berømte Vaalse-Lov. Den havde samtlige Biskopper givet Tilslutning til i dens oprindelige Skikkelse — men hvad gjorde det konservative Folkeparti? Det erklærede, at man kunde ikke tage Hensyn til Biskopperne, for Biskopperne havde slet ikke rigtig gennemtænkt Situationen — og saa lod man Biskoppens Indstilling gaa i Papirkurven. Ja, saadan bærer man sig ad — selvfølgelig! Naar man anser det for urigtigt, følger man ikke en Indstilling, men man gør det, som man skal gøre, fordi man har Ansvaret.

Saa angreb det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen mig ogsaa kraftigt for de to Forslag, jeg har tilladt mig at stille her i dette Ting om Udvidelse af Valgretten til Menighedsraadene og om Adgangen til Brug af Kirker; navnlig det sidste, udtalte det ærede Medlem, var en Sabotering af Grundlovens § 3. Jeg maa jo antage, at det, som det ærede Medlem her tænker paa, er, at det er Folkekirken, der alene understøttes af Staten, men heri har det ærede Medlem aldeles Uret. Det blev ogsaa stærkt udtalt fra den grundlovgivende Rigsforsamlings Side, at det, at man støttede Folkekirken, aldeles ikke udelukkede, at man kunde støtte andre Trossamfund, ja, end ikke at de gamle Kirkemidler — og hertil hører